

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ :

у вівторок, четвер, суботу і неділю.
Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходять ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Наслідки „примиренія“.

Допись із Станіславова.

(Примітка від редакції. Дісталисьмо отсю допись в'д товариства Рускої Бесіди в Станіславові з прошенем о поміщенє. Коли „Д'ф'ло“ в 194. числі с. р. дозволило безіменному авторови обкидати болотом се вельми поважанє і заслуженє народовеке товариство, станіславівску Руску Бесіду, за те тільки, що оно народовеке і з москвофілами не хоче мати нічого спільного — то товариство се післало до „Д'ф'ла“ спростованє, щоби оправдати себе перед закидами і всілякими клеветами на него киданими. Та хоть спростованє се, котре ми містимо в цілости без ніякої зміни, писанє супокійно і націхованє щирим патріотизмом, хотяй ціле поважанє товариство ручить за правдивість наведених фактів, Д'ф'ло не хотіло єго помістити. Як назвати таке поступованє Д'ф'ла? Позволити якомусь чоловікови оклеветати таке товариство і не дати єму боронити — се вже дуже нечесно. Але у нас під впливом нещасних примирительних мрій витворили ся такі аномалії, що свої діти гірше ката матір розпинають. Відповідь станіславівської Бесіди, котрої Д'ф'ло не помістило, єсть така):

Станіславів дня 17. вересня 1895.

Стоїмо супротив факту, що кількох народовців покинувши товариство Руску Бесіду і злучивши ся з тутешними москвофілами завязало новий „розсадник“ руского товариского життя — „Рускій Клубь.“ Про єю справу було написано ширше в 99. числі „Буковини“, а тота допись іменно була причиною, що безімен-

ний автор в рубриці „Надісланє“ в 194. числі Д'ф'ла розповів ширше читателям народовского орґану про хвальні мотиви заложєня „Руского Клубу“. Брат народовець поспішив ся; не вийшло три дні, а відповідь на статью „Буковини“ п. з. „От тобі орґанізація“ вже оголосила urbi et orbi, що се за зрадники народовскої справи члени теперішного виділу Бесіди — а між віршами сєго „Надісланого“ чи не прозирає переляк автора сєго спростованя, що „Буковина“ так безпощадно поставила єго особу поруч з тутешними кацапами. Ну! чи „Буковина“ сему винна, чи він сам, се друге діло. Факт остав фактом, що наші мученики, потерпівши тільки клевет, тільки ударів, тільки лайок, від теперішнього виділу Бесіди, мусіли пійти вислужувати ся противникам нашого народного життя, а що найменше служити їм за параван, за заслону в їх підпольній, в їх разоряючій крамольній роботі. В „Надісланім“ є, правда, тяжкі граваміна, прикрі докори і против нас, єко заступників товариства і против иньших членів товариства — нема однак одного, і се по нашій думці найважнійше, нема іменно супротив наших прегрішеній вчислєних чеснот тих людей, що з ними горстка мучеників повязала ся на шкоду народовскої справи, а на славу для своїх звістних в народовским русї імен. Бо-ж преці не можна не боліти і не жалувати сєго, що навіть

такі люди, як: др. Мелітон Бучинський, як проф. Ілія Кокорудз, як др. Мандичевский дали ся заманити і пішли туда, де їх скорше чи пізнійше, єко людей, сподіваємо ся, у своїх пересвѣдченях народовских непохитних, жде велике і неминуче розчарованє. Хто читав пильно Д'ф'ло, а затамив собі, якими штучками воювали москвофіли в Перемишли, щоби розбити тамошну народовску Бесіду, хто тямить ще, як наші москвофіли вивдячили ся п. Романчукови за те, що хотів єднати ся з ними, хто вже, здоровий на голову, зміркував, єке становиско заняли москвофіли против навіть „независимих“ народовских кандидатів на послів до сойму — той повірить нам на слово. Не тоті інвективи, що їх піднесено супротив наших членів і підписаного виділу, а личні амбіції, що від них зачинає ся всіляка робота роз'єдинитєлів, спонукали і тих москвофілів, котрим не удало ся взяти верху в Бесіді і тих кількох народовців, заснувати иньше товариство.

Не час ані місце простувати і опрочкидувати всі наведені в „Надісланім“ інсинуації. Руска Бесіда в Станіславові і єї підписаний виділ надто чисті в своїй совѣсти і своїй роботі народній, щоби мусіли честь свою прилюдно прати і очищувати. Скажемо тільки: У нас є на все докази, у нас є скрупулятно ведені протоколи, а імена підписаних чейже да-

4) **РЕКРУТ.**

(Етнографічний нарис.)

(Конець).

Перевеснують і перелітують новобранці — паробки в селі дома. а в осєни гайда до войска! Розлука з родиною, з дівчиною, з сєлом, словом: розлука з житєм сєльским, обава перед житєм у войску, отсє мотиви численних пісєнь, яким ми тепер мусимо приглянути ся. Весякі чувєтва, які могли повстати в таких обставинах у всіх інтересованих осіб перед відїздом новобранця до войска, віддав нарід у пісєнях вєсторонно. Головно обопільна любов матери і дівчини з одной сторони, а новобранця з другої сторони грають у тих пісєнях велику ролю. Між ними находить ся найбільше пісєнь зложєних жінками по причині новобранця. У них як найяркійше віддана ненависть до войска і тим мотивують они глубоко вороже відношенє загалу народу до войска. Однакож в розборі їх мусимо ми глядати не лише сєго відношеня народу до войска, але й загалних чувєств людских, яких там богато.

Приходить ся новобранцеви розлучати з родиною, з котрою прожив що найменше двацять літ. Готовить ся він до відходу чи відїзду, або родина „виражає“ єго. До сєрця єго підступає жалє і туга. Він прощає ся, сам плаче, а мимо того рад-би, щоби родина не смутила ся так дуже:

Будь здорова, родинонько, бо я відїзжаю.
В ріднім селі добре бути, но щастя не маю.
Не жури ся, родинонько, а се й сам не журу,
Якоєсь буду в сьвітї жити про свою натуру.

А далі не може вгамовати жалю і каже:
Бувай здорова, родино моя, пропав же я на віки!...

Бувай здорова, родино моя, вже я у тебе не буду.

А родина собі в плач та тугу! Особливо мати тяжким горем побиває ся. Згадує, як сина виховала:

Як я тобов ходила,
Цілий рочок боліла.
Як я тебе родила,
Цілу нічку сьвітила.
Як я тебе крестила,
Сто талярів стратила.
Тепер тебе хтят взяти,
За жовніра віддати.
Тепер же ти там воюй,
Прийди домів, сподаруй!

А далі питає ся сина: „Колиж ты ся, мій синочку, маю надїяти?“, а син їй зловіщо відповідає: „Ой як буде зазулєчка у Рїздві кувати.“ А мати ніби то не догадує ся значєня слів сина, хоч добре знає, що то він собі врожить; але каже єму:

Кільком зросла, мій синочку, тогом не чувала,
Жеби в Рїздві, мій синочку, зазуля кувала.

Аж і випроваджує єго до цїсаря. За новобранцями

„Іде нєнька старєнька

Та радоньку дораджає,
Сльозми моря доповняє.

А єї потїшають:

Ой сїй, нєнько, не дораджуй,
Сльозми моря не доповниш,
А нас з того не визволиш.
То то, нєнько, провинила,
Щос нас на сьвітї породила,
Породила, пильнувала,
Цїсарови на дослугу дала,
Цїсарови вірно єлужити,
А за родом не тужити.

Докори сина матери, чому єго малим не втопила, що волїла єму щастє-долю дати, як чорні очи, біле тіло і стан хорощий, подибуємо дуже часто в пісєнях. Та мимо того любов до матери перемагає у сина. Бо та

„Мати виправила сина горов гробєльками,
Не виділа дороженьки перед сльозоньками.
Виправила мати сина на війну ранєнько,
Сїла собі під віконцем, плаче жалібнєнько.

І якже не жалє такої матери? Отже вже гет за сєлом виїхав новобранєць, а ще просить переказати їй, щоби не журила ся.

Також розлука з иньшими членами родини згадує ся у пісєнях. Лише дивно, що особа батька лєдві денєде у пісєнях виступає, мовчавна та журлива. В одной пісєні (о тонї пїячкім) тужить новобранєць, а може й резервієт, що прийде ся єму розлучити ся з жінкою і дїтьми:

Жінко, жінко, жінко молода!
Хтож ты будє ціловати,

ють трохи і гаранції бодай тим Русинам, що знають наші місцеві відносини, що вже бодай ніодин з нас не був би в силі ані сьміяти ся з имну „Ще не вмерла Україна“, ані відтягатись умисно від шевченківського сьвята і що ані один з нас не приняв би вибору до виділу на підставі „спиритних штукоч“. Коли були які непорозуміння між членами, можна було дати собі з напастниками інакше раду; на те радить статут збо мировий суд, або навіть видалене члена нешануючого товариських зносин. Ту, панове сесіоністи, ходило передовсім о засади; поки ви зі своїми тихо сиділи, доти ви не стрічали докорів. Руска народова Бесіда і її члени не могли стерпіти ані личних амбіцій, ані москвофільських забагів. Ріжнися на таких точках ми мусіли розійтись. Наша Бесіда, заснована і ведена в народнім дусі через тільки літ, не могла для ваших примх змінити що хвилі виділу як рукавички, ані не могла поступати з хвилевим напрямом деяких політиків і відхилити ухо від народного серця; она поступаючи по думці своїх статутів примістила при собі філію Просьвіти, товариство Руских жінок, і роботою своїх членів збудила товариство Руских жінок та причинила ся до его розвою; она дала почин до заснованя хосенного товариства „Шкільної помочи“, товариства дяківського, она була заборолом народовства в Станіславщині, і тим з'єднала собі широке признане так руского загалу як і чужих. Ясна річ, поти було так добре, поки всі члени слухали одного товчуку, одного напруму, іменно того духа, що уносив ся над Рускою Бесідою, що в ній жив і цвив. З часом збільшило ся число членів народовців, а на жаль і число членів москвофільчів: ріжнись стали яркішими,

компроміси були до часу можливими. Москвофіли вже кілька літ тому зааранжували першу сесію з Бесіди, бо она на підставі практики і по причині скупих фондів не хотіла для них передплатувати часописий москвофільських, що їх ніхто не хотів відпенумерувати. По тій першій сесії, оставші члени Бесіди залунали їх устами яко соціялісти, атеїсти, радикали, анархісти і т. д. Бесіда мусіла переболіти втрату тільки членів, але справу з москвофілами покінчила на те, щоби дальше в спокою розвивати ся. Поки що між оставшими членами виступили так звані примирителі. Не зважаючи, що і їх славлено тими самими епітетами, як нас, забавло ся їм примирення з москвофілами, котрі вже встали:

1. Ріжними „спиритними штукочми“ перехопити на свою сторону товариство „Рускихъ женщинъ“.
2. Заснувати „Банкъ звязковий“, бо деякі примирителі не вивязали ся з поручення, даного їм виділом Просьвіти в справі заснованя банку Просьвіти. (За те жертвували дуже мало, лишень добру волю свою слухати, як один з трох директорів банку звязкового говорить отверто їм в очи, що волить польські друксорти як рускі писані фонетикою.)
3. Своєю тактикою дали спромугу москвофілам заложити філію общества Качковского, котра ту перше не мала рації істнованя.
4. Заложили против народовської Бесіди в спілці з москвофілами „Рускій Клубъ“ і вибрали з 14 присутних на зборах кромі себе до виділу явних, найбільше завязитих москвофільчів, про котрих однак автор „Надісланого“ замовчав. Звістно нам, що той „Клубъ рускій“ буде вже в найкоротшій часі „Клубъ

русській“, бо на 24 членів єсть лише кількох народовців.

Отсе овочі роботи наших „примирителів“. Чи той, хто писав про завязане „руского Клубу“ до Буковини міг інакше писати? Замість отворити очи і ударити ся в груди за „прегрѣшенія мнози“ веде ся роботу дальше, от хочби таким „Надісланим“ і звалює ся вину своєї роботи на теперішній виділ Бесіди, до котрого мали увійти люди, що будьто допекли москвофілам. Теперішнього виділу не було ані в часі першої сесії москвофільської, ані в часі акції примиреня, а противно сесія москвофільська відбула ся тоди, коли у виділі Бесіди засідали ті самі народовці, що тепер з ними злучили ся. Теперішнього виділу не було в хвили устроєня вечерниць сьвятониколаївських. Теперішній виділ не міг заборонити своїм членам тішити ся (sic!) а не сьміяти ся, що на тих вечерницях навіть найзавязитіші москвофіли сьпівали „Ще не вмерла Україна“; теперішній виділ не винен тому, що товариство „Рускихъ женщинъ“ не прислало „Рускій Бесіді“ запросини на вечерниці Шевченкові, мимо зголошеня; теперішній виділ, хоч сам не брав уділу в останній акції виборчій соймовій, бо на се не дозволяє статут, може дати основні докази, кілько членів Бесіди тою акцією займало ся, кілько засідало в комітеті виборчим; але теперішній виділ Бесіди може довести, що ті члени Бесіди, супротив котрих сесіоністи найбільше горячать ся, подавали перші руку до згоди, а єї відкинено; але теперішній виділ доведе і того, що всі теперішні члени Бесіди (звич 60) стоять на основі народній всі без виїмки; але врешті теперішній виділ відхираючи з обуренем всі фалші і інквєтиви, наведені в наді-

Як я буду воювати?
Жінко і т. д.

Діти, діти, діти дрібні,
Хтож вас буде годувати,
Як я буду воювати?
Діти і т. д.

Прощає ся і зі сестрою та цілує єї:
Брат сестру обіймає,
Обіймає не чужую:
„Дай ми личко, поцілую,
Поцілую, помирюю
І до войска повандрую.

А сестра ему радить:

Купи собі сопівочку, мій братчику рідний,
Шобис собі тогди заграє, як будеш у Відни,
Шобис собі тогди заграє, як на козя седеш,
Шобі тобі не жаль було, шо нельки не видиш.
І так по від'їзді новобранця і

Плаче мати, плачуть сестри тай уся родина,
Тепер вже не наша буде, а й царєка дітина,
Прощає ся новобранец і з селом:

Будь здорове, село рідне, бо вже від'їжджаю,
Ци я в тобі більше буду, сам Бог тільки знає.

А вже найтяжше розлучати ся новобран-
цеви з дівчиною, котра дуже єго долею інте-
ресує ся. Вишыває ему сорочку та догадує ся
що з него гайда не буде.

Вишила я сорочечку, не вишила комнір,
З мого любка не ме гайда, лише добрий
жовнір.

Она боїть ся розлуки з ним, бо
Як си не боїти, як си не боїти,
Тебе ниньки-завтра мають покликати.
Та тебе покличуть, а ти забереши си,
Лишень мов серце жалю набере си.

А як она тішить ся, коли чув, що милий
рекламує ся, або що вже єго не звербують!

Рутко-ж моя зелена, тобов ся замаю,
Мій милий рекламує ся, а я го чекаю.
Най они вербують од кола до кола,
Вже вони не звербують мого сокола.

А коли годі милого увільнити від войска,
то она радить ему утікати, але він боїть ся.
Уже мого миленького посадили в крісло.
Посадили, посадили тай зачали стричи,
Файна любка забігає, до дому го кличе
— Ой не піду, файна любко, не піду, не піду,
Упав сніжок на обліжок та нароблю сліду.

Де не повернешь нещасний новобранець,
всюди єму дівчина на думці, або й справді
єсть она коло нього.

Видобрані паробочка тай до реґементу,
Наробила дівчинонька страшного лементу,
(бо більше любила єго, ніж отець і мати).
Я на тебе, колодію, мала вею надію,
Тебе взяли до жовнірів, деж я ся подію?

Горює она. Подивить ся на паробка, а
він без кучерів! Таким она й видіти єго не
хоче.

Шьо мені, мій миленький, по тому, по тому,
Шьо ти прийдеш без кучерів до дому, до дому!
Тому проклинає се місто, котре єї ми-
ленького збавило кучерів.

Бодай ти се Станиславів завалив, завалив,
Шо ти мого миленького кучериків збавив!

І журиє ся она, хто буде ему сорочку
прати, як він буде в „льоґру“ стояти; хто ему
рани завивати-ме, як він буде лежати в шпи-
тали, хто над ним заплаче, як він, недай Бо-
же — помре? А паробок відкриває їй свою
незавидну долю, якої сподіває ся і каже, що
вже хтось конче випере ему сорочку, рани ви-
полоче дробен дощ, а над гробом заплаче ворон.

Паробок такий певний любви дівчини, що
надієсь розпуки єї, як єго віддадутъ:

Ой заплачеш, моя мила, заплачеш, заплачеш,
Та як мене на царєкїм конику побачиш,
Ой заплачеш, моя мила, ревними сльозами,
Та як ти мене побачиш межі жовнярами.

Він знає, що любка єго готова з туги по-
мерти, як єго покличуть до войска.

Коби мене, білявчино, зараз не волали!
А як мене молодого зараз заволають,
Тогда-ж тобі, білявчино, у дзвони заграють,
Отже не радить дівчині дивитись на него:

Не диви ся, дівчинонько, на мене, на мене:
Ведуть коня з Тарнополя під мене, під мене —
Ой під мене легініка, хлопця молодого.

А сам роздумує, по що полюбив він дів-
чину тай що єго жеде:

„Чого ми ся полюбили такі молоденькі?
Ой ми ся полюбили на великі жалі,
Ти си лишиш у ці Трійци а я піду далі.
Ти си лишиш у ці Трійци сїяти, орати,
А я піду, молод жовнір, дороги вбивати,
Ти си лишиш у ці Трійци на хлібець робити,
А я піду молод жовнір, за гонор служити.

Годі єму вже в нею кохати ся:
Ой годі нам, дівчинонько, вже в купці думати,
Прийшла карта від царя, що тра від'їжджати.

Боїть ся дівчину лишити, щоби не попа-
ла в руки якому ворогови, отже каже:

Ой дівчино моя любка, жаль ми за тобою,
Ой як мене поволаять, возьму тя з собою.
Ой дівчино моя любка, мушу я тя взяти,
Не лишу тя ворогови вичому любити.

Він жалює, що она єго полюбила і думає
що може капітана упросити і буде міг взяти
дівчину з собою.

Сама ти си дівчинонько того наробила,
Бо ти знала, що я жовнір, по щось мня любила?
Ой дівчино, дівчинонько, жаль ми за тобою,
Буду просив капітана, возьму тя з собою.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 14. жовтня 1895. р.

Час відновити передплату! З днем I. (13.) жовтня починає ся четвертий квартал, а декотрі передплатники злягають ще з передплатою за минувший квартал. Просимо наших впр. передплатників о відновлені передплати і вирівнані залогостий. — Адміністрація „Буковини“.

Іменованя. Директор гімназії в Бучачу Йосиф Сенкевич іменованій директором в Дрогобичі, проф. Володимир Баньковский директором гімназії в Сяноці, а проф. Фран. Зих директором в Бучачу. — Латинський парох о. Шмід в Чернівцях іменованій деканом. — Судові радники Автін Лежанський і Адольф Підляшечкий у Львові, Тома Коласинський в Самборі і Антін Спендаковский у Львові іменовані радниками висшого суду крайового у Львові.

Відзначене. Судовий ад'юнкт Скровачекський в Калущі одержав з нагоди переходу в стан суочиному золотий хрест заслуги з короною.

Вечерок з танцями устроє „Руске Касно“ в Стрию дня 20-го с. м. в сали під „Чорним Орлом“.

З бук. ради шкільної крайової. На засіданю дня 9-го с. м. передискутовано шкільний фонд на рік 1896 і відослано виділові крайовому; ухвадено проект реформи в справі упорядкування платні учителів; кільком учителям признано ремунерації за уділоване науки релігії і предложено внесенне що-до обсади професора рускої мови при учительській семінарії в Чернівцях; вкінці полагоджено дрібніші справи.

Загальні збори бук. крайового товариства учителів відбудуть ся дня 26-го с. м. о 4-ій годіні зполудня в гімнастичній сали учительської семінарії.

В рускій (академічній) гімназії у Львові записало ся з новим шкільним роком 1895,96 478 учеників, а іменню до кл. I-шої 98 учеників, до II-гої 67, до III-тої 64, до IV-тої 65, до V-тої 52, до VI-тої 41, до VII-ої 36 а до VIII-ої 55

учеників, в наслідок чого класи I, II, III, IV і VII мають по 2 відділи.

Сегорічні записи до гімназій галицьких вказують загальне число учеників 13.965, отже в порівнаню з роком минувшим о 730 більше. Найбільше учеників е: в гімназії IV. у Львові (812 в 18 класах), в Ряшеві (727 в 16 класах), в V. Гімназії у Львові (689 в 14 класах), сьв. Анни в Кракові (648 в 15 класах), Фр. Йосифа у Львові (612 в 13 класах), в Тарнові (628) в 15 класах), в Станіславові (609 в 15 класах). Наслідком збільшеного числа учеників треба було отворити 9 нових відділів рівнорядних і замінувати о 20 учителів більше ніж торік.

Красва оборона в Австрії е щось подібного до угорских гонведів. Сі одержують тепер свої власні війскові музики, отже тому старають ся офіцери крайової оборони, щоби в австрійским парламенті поставлено відповідне внесене, щоби також красава оборона мала свою власну музику, котру очевидно удержували-б самі офіцери.

Нова газета в німецькій мові зачала виходити в Чернівцях під титулом „Theater-, Kunst- und Literatur-Zeitung“. Програма газети містить ся вже в сім титулі.

Втопили ся. Адам Холодер і Мартин Юрашка плили славами Прутом до Румунії і коло Цурину впали в воду. Доси не віднайдено їх трунів.

Найбільший парохід на сьвітї мають тепер збудувати для „америкаєського акційного товариства для перевозу пакетів в Гамбурзі“. Парохід зможе вести 20.000 тон і буде служити головно для перевозу товарів, а також пасажирів. Товарів буде набирати 12.000 тон, а для пасажирів буде місця на 200 голов в каютах, а на 1500 в середнім покладі.

Американський богач Гюльд помер недавно і попливши маєток в сумі 82.900.000 доларів, то значить 3.200 мільонів зр.

Значіне барв давно нарід осудив: синя означає вірність, зелена надію, жовта зависть і журбу, червона любов, біла невинність, сива і чорна смутек. Се народне предствлене барв не стоить в звязи з вражінем тих барв на чоловіка. В посліднім часі робили проби з гіпнотизованим мужчиною, на котрого спадало сьвітло через відповідні шкла. Сині проміні сьвітла викликували чувства смутку, жовті пристрастної преданности, червоні утіхи і щастя. Зелена і виолетова барва не робили взагалі жадного вражіня.

Старець 138-літний. В однім шпитали петербургским живе старець 138-літний, називає ся Іван Кузьмин. Виглядає значно молодше; говорить добре, видить і чує. Уродив ся 1757 р. кріпаком гр. Шереметєва. Коли мав 85 літ, вислано его за опір против одного з гр. Шереметєвих на 10 літ на Сибір, де однако перебував аж до недавна. В р. 1894 з туги за родиною постарав ся о паспорт і вернув до Москви; а коли не застав вже нікого з своїх, удав ся до Петербурга, де знайшов захист в шпитали. Кузьмин памятає докладно прилучене Криму до Росії і війни Наполеонські. Отець его умер маючи 141 літ.

Послідна воля дивака. В Одессі помер недавно дивак і попливши своїм чотирем бідним сестріницям чотиромільонний маєток. Щоби они не дуже розпаношили ся тим спадком і знали з ним обійти ся, постановив той дивак таке: кожда з тих сестріниць має через 15 місяців служити яко покоївка, прачка, ключниця і помічниця при ладованю вугля. Денно мають працювати по 12 годин, а повітова поліція має все те потвердити. Над виповненем тих умовій наглядають три установлені приятелі дивака. Сестріницї взяли ся пильно до роботи, а за короткий час зголосило ся 863 о їх руку, але они заявили, що вийдуть замуж лиш за такого, котрий піддасть ся такій самій пробі, як они.

Тижневник хусткою до носа. В Мадридї зачали видавати гумористичний тижневник, котрий друкують на — полотні. Кожде число становить, коли обчистить ся полотно від друкарської фарби, прилучну хустку до носа. Очевидно

сланім сим посліднім своїм словом заповідає: що так довго стояти буде на сторожі народовського духа в Бесіді станіславівській, поки воля членів товариства, а не примха панів сецессіоністів не відсуне его від кермованя тим же товариством, бо теперішний виділ тим і правий, що власне на штучках противної стороны пізнав ся і загородив станіславівским Текеліям дорогу до станіславівської Січи! Оно, певна річ, що красше і для нашої ваги, для шани руского імени було би, накопи-б вся Русь станіславівска горнула ея до одної хати, під один прапор. Мізерне, через роз'єднане сил жите наше народне визирало-б певно лучше, коли би всі під зазивом одної ідеї злучили ся в одно товариство, як в одну родину, однак на жаль великий того у нас бути не може. На організмі Руси потворили ся вже не партії, а ворожі політичні табори, що у них ідеали так далекі і песхідні з собою, як небо з землею. Отже ми і Бесіда можемо бути разом лише з тими, що може ріжними дорогами, але під окликом „в своїй хаті і сила і воля“, спішать до тої мети, що на ній слова „Русь для Руси“ (гл. девізу Д ф л а!). А до тих, що нас хвилево покинули кличемо: верніть ся і опамятайте ся, а обнімемось, простивши собі все і вся, а з тамтими, доки не звернуть з дороги ведучої над Неву, нам ні жити, ні зносити ся ніколи!

За виділ товариства „Рускої Бесіди“

Др. Михайло Коцюба,
голова товариства.

Омельян Абрисовский,
секретар.

Та як дівчину брати з собою? Мусить єї дома лишити, але він надіє ся, що й вернувши з війска чей зможе ще своїй дівчїні голову завернути:

Не диви си дівчинонько, що я жовняренхко,
Я вислужу свої літа тай верну борзенько.
Дали мене на жовняра тай ще я си верну.
Ще я своїй файній любіці головку заверну.

На від'їзднім мила плаче:

Бувай ми здорова, дівчино моя,
Я вже більше ту не буду!

Ой ти кошаченьку сивий підо мною,
Розбивай копитами:

Гдець моя миленька, голубка сивенька
Обмиває ся слізоньками.

А він єї потішає, як може:

Моя мила дівчинонька білі руки ломить:

„Ой не сумуй, мила, з жалю, та й я не сумую,
Пару літ вислужу так в годину єдную.“

Она перестерігає его, щоби иньшої не любив, та з яким почутем власної краси і гідности і з яким страхом, щоби він справді не найшов собі иньшої!

Ой ірада, чорні очи, зрада,
Й а все того, мій милий, неправда!

Ой ти казав: будім ся любити,

Й а ти пішов в монархи служити.

Ой ти казав: будім ся кохати,

Й а ти пішов инчої шукати.

А хоть знайдеш на личко румяне,

То не знайдеш на серце кохане.

Й а хоть знайдеш на личко білшчу,

То не знайдеш на серце щирішу.

Й а хоч знайдеш воли тай корови,

То не знайдеш такі чорні брови!

Але паробок успокоює єї, що радше за-буде „за отца, за матку, а за милу не забуде нігда до остатку!“

Далі обіцяє їй, що буде письма присилати:

Ой я ті лишая, як зорю на небі,

Я за рочок за два верну ся до теби!

А хоть си не верну, то буду листе писав,

Буду листе писав, до тебе відсилав.

Прощаючись в послідне додає десператно (угорско-руска пісня):

Здрава оставай, мила моя,
Уж ти маш одо мя спокоя.

А она єму:

Ой ти, мой миленький, ходи здоровенький,

А чей то Пан-Бог дасть, вийдеш молоденький!

А надіючись, що у войску прийде ся не сьпівати сільских сьпіванок з якої будь там причини, висказує ще милий думку всіх новобранців:

Бувай мила здоровенька,

Бо я вже рушьию,

Бо я мої сьпіваночки

На тебе лишью —

Та найже їх переймают,

Инчі паробочки,

Та найже їх переймают,

Найже їх сьпівають,

Найже за нас молоденьких

Та не забувають.

І „від'їхали рекрути, ані заглянути!“

О. М.

має той тижневник величезне число передплатників.

Спростоване друкарських похибок. В статі „По виборах до галицького союму“ закралі ся три немилі похибки, котрі сим простуємо. В 117 числі має на першій стороні в третій шпальті в другій стрічці згори бути „тепер не можливі...“ а в п'ятій стрічці має бути: „за згодою правителства є люди...“, а на другій стороні в першій шпальті в десятій стрічці з долини має бути „она не може довго вдержатись...“

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“

Геделе, 14. жовтня. Цісар від'їхав о пів до 9. вечером до Загреба.

Авсіг, 14. жовтня. З'їзд німецьких селян в Чехах вислав президентови міністрів телеграму, в котрім запевнюють о преданности до цісаря. Від міністра рільництва Ледебуря сподіють ся, що буде австрійським рільництвом взагалі опікувати ся, а німецькими хліборобами в Чехах з особна, і буде справедливим та виrozumлим приятелем хліборобів. З'їзд згаджує ся в повні з выводами міністра з дня 3-го с. м. і є вдячний за заінтересоване міністра до краєвих хліборобських справ. Споминаючи працю з послідних років надіє ся з'їзд піддержуваня і співуділу в перепровадженю ухваленої аграрної програми.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень
у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ч. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижимо против шкідливого впливу найприступнішими усиллями і почислює можливо найнижші премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошена о уділеня агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА

у Львові, улица Академична ч. 8.

продає слїдуючі книжки:

Юрій Федькович. Повісти і оповіданя	— 20
Михайло Старіцький. В темряві, драма	— 20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр., ч. II. 50 кр., ч. III	— 80
— Книга казок, поезії часть II.	— 60
— Під хмарним небом, поезії ч. I.	1 —
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4-50 зр., з пересилкою	5 —
— Кобзар для дітей	— 20
Іван Франко. Жіноча неволя в руських піснях народних	— 35
— Без праці, оповідане	— 20
— Лис Микита Гетого	— 50
— Украдене щасте, драма	— 30
Уманець і Спілька. Словар російсько-український ч. I. і II. по	2 50
І. Баштовий. Українство на літератур. позах з Московщиною	— 50
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	— 10
Левенко. Пани і люди, повість	— 80
— Салдатський розрух	— 10
Герінг-Герасимович. Що то є господарність	— 20
Осип Маковей. Поезії	— 20
— „Оферма“ — новеля	— 10
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	— 20
Ом. Партицький. Провідні ідеї в писмах Тар. Шевченка	— 35
Вас. Ріленко. „Юлієнія в Тавриді“, драма	— 30
Записки Товариства імені Шевченка ч. I., II., III., IV., V. і VI. по	1 20
Ю. Кенан. Сибір ч. I. II.	1 20
Крило Студинський. Лірички, студія	— 20
— Пересторога	1 —
Василь Щурат. Пісенья про Ролянда	— 50
Леся Українка і Макс. Ставницький. Книга пісень Г. Гейне	— 80
— На крилах пісень, збірник поезій	— 60
Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	— 20
— З чужого поля, переклади ч. I.	— 20
Др. Огоновский: Історія руської літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3 —
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	1 —
— Чорна Рада, повість	— 80
Іван Нечуй. Повістки і оповіданя	— 30
— Сьвітогляд українського народа	— 30
— Кайдашева сім'я, повість	— 50
— Навіжена, повість	— 20
— Над чорним морем, повість	— 90
— Хмари, повість	1 50
— Причена, повість	1 50
— Микола Джеря, повість	— 80
— Поміж ворогами	— 50
— Понались	— 10

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр., на пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.

У Львові, улица Академична, ч. 8.

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найновіший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні, б) з Повечерниці малої, в) з Повечерниці великої, г) з Утрені, д) Літургія св. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі св. Літургії. III.) Тайни покаяня і пресьв. Евхаристії. IV.) Молитви для різного віку, стану і в різних потребах. V.) Молитви в часі великого посту. VI.) Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Сьвятих. VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Христа, б) Пресьв. Богородиці в) св. Опія Николія. IX.) Молебні до пресьв. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятих, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і иньші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропигійській і перепл. заведеню Мих. Споярського по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
- 2) опрашений на-пів в полотно з одвітними відтисками — „ 90 „
- 3) опрашений ціло в полотно з золоченими і відтисками 1 „ 10 „
- 4) опрашений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
- 5) опрашений на-пів в шкіру з золоченими і відтисками 1 „ 10 „
- 6) опрашений ціло в шкіру з золоченими і відтисками 1 „ 60 „
- 7) опрашений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „

Замовляючі поодинокі Молитвенники звольте прислати на оплату пошти 20 кр.

Альбом заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

В Дрібній бібліотеці, видаваній у Львові Костем Паньковським, вийшли досі сі книжочки (разом чисел 13):

- Байки Евгена Гребінки (10 кр.)
- Маларі, оповідане Всеволода Гаршина (10 кр.)
- Пролісок, поезії Павла Граба (20 кр.)
- З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)
- Що то є господарність — Герінга (переклад В. Герасимовича) 20 кр.
- Поезії Осипа Маковей (20 кр.)
- Оферма, оповідане его-ж (10 кр.)
- Твори Івана Сурика, переклад з російського (10 кр.)
- Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)
- Писаня Василя Кулика (10 кр.)
- Чернеча республіка на Афоні — Василя Щурата (10 кр.)
- Нарід в неволі (то що було друковане і в Неділі) — 10 кр.
- Микола Палкин Льва Толстого, оповідане 10 кр.)

Видає і за редакцію відповідає Осип Маковей

З друкарні Г. Чоппа.